

WILEY

The Scandinavian
Journal of Economics

Goschen om växelkurserna. (En rättelse)

Author(s): K. Wicksell

Source: *Ekonomisk Tidskrift*, Årg. 19, häft 9 (1917), pp. 320-321

Published by: Wiley on behalf of The Scandinavian Journal of Economics

Stable URL: <http://www.jstor.org/stable/3437548>

Accessed: 25-06-2016 00:18 UTC

Your use of the JSTOR archive indicates your acceptance of the Terms & Conditions of Use, available at

<http://about.jstor.org/terms>

JSTOR is a not-for-profit service that helps scholars, researchers, and students discover, use, and build upon a wide range of content in a trusted digital archive. We use information technology and tools to increase productivity and facilitate new forms of scholarship. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Wiley, *The Scandinavian Journal of Economics* are collaborating with JSTOR to digitize, preserve and extend access to *Ekonomisk Tidskrift*

Goschen om växelkurserna.

(En rättelse.)

I mina anmärkningar mot hr G. Silverstolpe i H. 2 af Ekon. Tidskrift d. å. talar jag om »den ofta hörda och äfven af Goschen¹ försvarade satsen, att växelkursens höjd . . . under en pappersmyntsregim, i det väsentliga vore beroende af handels- eller betalningsbalansens ställning de olika länderna emellan».

Jag måste be om ursäkt för detta yttrande. Goschen har aldrig sagt något dylikt. Tvärtom förklarar han uttryckligen (s. 61 i den nya svenska upplagan), att valutans försämring är den ojämförligt kraftigaste bland alla orsaker, som kunna vålla en s. k. ogynnsam växelkurs. Alla andra orsaker, säger han, »räntan, skuldernas öfverskott öfver fordringarna» (= handels- eller betalningsbalansens ställning), »panik, aflägsenhet och så vidare, allt detta åstadkommer kursförändringar af några få procent; en förändring af tio procent, förorsakad af alla dessa omständigheter sammanlagda . . . förekommer endast i sällsynta fall». En ännu starkare försämring af växelkursen skulle alltså i regeln ovillkorligen häntyda på ett sjunkande af själfva valutatan.

Det framgår häraf till fullo, att Goschen, om han lefvat i våra dagar, tvifvelsutan skulle, likaväl som Cassel eller hr Silverstolpe själf, ha betraktat penningens depreciering i flertalet af de krigförande länderna såsom hufvudorsaken till deras dåliga växelkurser, hvarvid visserligen, om *Sveriges* valuta tages till utgångspunkt, man måste ihågkomma, att denna f. n. står åtminstone 15 à 20 % öfver guldets värde. När hr Silverstolpe säger, att »i praktiken är det dock enligt Goschen slitningarna i handelsbalansen, som spela den största rollen för växelkursernas utformning» o. s. v., så torde han åsyfta det yttrande af Goschen, som står på s. 95 och lyder: »Att bland dessa värdefaktorer skuldsättningen i vidsträckt mening är den viktigaste, hafva vi upprepade gånger framhållit» o. s. v., men af sammanhanget framgår tillräckligt tydligt, att Goschen endast menat, att denna orsak är den *oftast förekommande* och *så tillvida* den

¹ Kursiveradt nu.

viktigaste, ingalunda, att dess verkningar skulle kunna jämföras med dem, som eventuellt vållas af pappersmyntets depreciering. Och att »slitningarna i handelsbalansen», såsom hr S. påpekar, alltid till sist, och i allmänhet ganska snart, utjämnas genom den sväfvande handelsskuldens konsolidering i form af ny kredit, export af värdepapper m. m., är en tanke, som ingalunda var främmande för Goschen.

I det hela har jag vid ett förnyadt studium af Goschen, som jag icke läst på många år, fått ett mycket starkt intryck af, hur *modernt* detta lilla, mer än ett halft sekel gamla arbete fortfarande verkar. Dess praktiska exempel äro visserligen delvis föråldrade, dess terminologi likaså — det ofta förekommande uttrycket »penningens värde» i meningen af »penningräntans höjd» är skäligen gammalmodigt och t. o. m. något förvillande (hvilket af öfversättaren borde ha påpekats). Men mot den tankegång, som uppbär det hela, finnes, enligt mitt omdöme, ytterst litet att anmärka. Boken förtjänar nog allt fortfarande i bästa mening benämningen *klassisk*.

K. Wicksell.

